

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Pragi Południe w Warszawie Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Bus-Masłosz

Protokolant Łukasz Gromada, Magdalena Borkowska

w obecności Prokuratora Ewy Taborowskiej, Marcina Niemca

po rozpoznaniu w dniach 8.07.2013r., 17.10.2013r. sprawy

1) D. D. (1), urodzonego (...) w W., syna J. i J. z d. Ł.

2) J. S., urodzonego (...) w W. syna J. i B. z d. M.

oskarżonych o to, że w dniu 29/30 czerwca 2006 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach pojazdu dokonali włamania do samochodu m-ki (...) nr rej. (...) i kradzieży panela od radia o wartości 500 zł na szkodę A. G., przy czym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i zdolność kierowania swoim postępowaniem była u D. D. (1) ograniczona w stopniu znacznym

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

a wobec D. D. (1) o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonych D. D. (1) i J. S. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na mocy art. 279 § 1 kk skazuje J. S. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności zaś D. D. (1) na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec D. D. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

III. na mocy art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego D. D. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na mocy art. 72 § 2 kk zobowiązuje oskarżonego D. D. (1) do częściowego naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego A. G. kwoty 325,- (trzysta dwadzieścia pięć) zł w terminie 2 (dwóch) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;

V. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego J. S. obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego A. G. kwoty 325,- (trzysta dwadzieścia pięć) zł;

VI. zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. L. kwotę 2.750 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt) zł plus VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu;

VII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 29 czerwca 2006 roku na 30 czerwca 2006 roku, J. S. wraz z D. D. (1) i P. S. (1) znajdowali się przy ulicy (...) w W., wszyscy byli wówczas pod wpływem alkoholu. W trakcie wspólnie spędzanego czasu J. S. zauważył, że w samochodzie osobowym marki (...) o nr rej. (...) znajduje się panel do radia, wówczas postanowił go ukraść. Samochód był zamknięty na zamki fabryczne. D. D. (1) wraz z P. S. (1) obserwowali, czy nikt nie idzie, a w tym czasie J. S. podszedł do w/w pojazdu, wziął kamień i wybił nim szybę w drzwiach od strony pasażera, a następnie wyjął panel do radia, po czym udał się do oczekujących na niego kolegów.

Około godziny 02:20, pełniący wówczas służbę radiowozem nieoznakowanym funkcjonariusze Policji zauważyli idących szybkim krokiem ulicą (...) trzech mężczyzn. W momencie, kiedy funkcjonariusze podjechali do w/w mężczyzn znajdujących się na rogu ulicy (...), wtedy mężczyźni ci rozeszli się w trzech różnych kierunkach. Wówczas funkcjonariusze Policji nakazali aby się zatrzymali, co uczynili bez wahania. Mężczyźni nie potrafili odpowiedzieć funkcjonariuszom skąd i dokąd się udają, a jeden z nich z widocznym brakiem lewej górnej kończyny – J. S. odrzucił panel od radia pod dziko rosnący krzew. W związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa funkcjonariusze dokonali zatrzymania w/w mężczyzn. J. S. i P. S. (1) wezwana wcześniej załoga policji przewiozła na Komendę celem przeprowadzenia z nimi czynności, natomiast pełniący służbę funkcjonariusze wraz z D. D. (1) udali się w penetrację pobliskich podwórek. Na podwórku przy ulicy (...) w W. funkcjonariusze dostrzegli samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...), który miał wybitą szybę w lewych przednich drzwiach.

Właścicielem samochodu okazał się zamieszkały w pobliżu A. G..

Łączna wartość strat tj. wybitej szyby i radia wynosiła ok. 650,- zł. Obudowa radia została zgnieciona od góry, w rezultacie po ponownym zamontowaniu panela radio nie działało.

D. D. (1) w chwili czynu miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonych D. D. (1) (k.56-57 i 78-79 z akt III K 2963/06 oraz k.135 i k.391 akt niniejszej sprawy) i J. S. (k.60-61 i 81-83 z akt III K 2963/06 oraz k.134 i 391-392 akt niniejszej sprawy), częściowo wyjaśnień świadka P. S. (1) (k.67-69 i k. 76-79 z akt III K 2963/06 oraz k.410 akt niniejszej sprawy), zeznań pokrzywdzonego A. G. (k.33-35 z akt III K 2963/06 oraz k.409 akt niniejszej sprawy), zeznań świadka R. S. (k.27-29 z akt III K 2963/06 oraz k.410 akt niniejszej sprawy), opinii sądowo-psychiatrycznej (k.127-128 akt III K 2963/06), a także: protokołów zatrzymania osób i rzeczy, przeszukania, użycia alkomatu, oględzin, okazania rzeczy (k. 3, 7-9, 10, 11-12, 14-16, 17, 18-19, 21-23, 30-32, 4-5, 45-46, 48-52, 6, 13, 20, 37-38, 70-71, 93-94 z akt III K 2963/06)

Oskarżony D. D. (1) podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 56 - 57 akt sprawy o sygn. III K 2963/06) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia znajdował się na klatce schodowej przy ulicy (...) w W. wraz z J. S. oraz P. S. (1). Dodał, iż postanowili coś razem wypić ale jego koledzy nie mieli pieniędzy, więc postanowili coś ukraść, aby mieć pieniądze na wódkę. Wyjaśnił, iż idąc z kolegami ulicą (...) zobaczyli samochód marki V. i J. S. wybił łokciem w nim szybę i ukradł z jego wnętrza panel od radia. Ponadto dodał, iż w pewnej chwili podjechał radiowóz i S. wyrzucił panel w krzaki. W toku postępowania przed Sądem (k. 135 i k. 391) skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do odmowy składania wyjaśnień, jednocześnie potwierdzając uprzednio już złożone.

Oskarżony J. S. podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego (k. 60-61 i k. 81-83 akt sprawy o sygn. III K 2963/06) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia z których wynika, iż to właśnie on wybił kamieniem szybę po czym wyjął panel od radia z przedmiotowego samochodu. Wyjaśnił również, iż D. D. (1) i P. S. (1) z własnej woli „stali na przypał” czyli stali przy bramie wjazdowej prowadzącej do posesji i obserwowali teren czy inne osoby nie zbliżają się do posesji. Wyjaśnił, iż w dacie zdarzenia wraz z P. S. (2) szli ulicą (...) i na jednej

z posesji zauważył samochód marki (...) w którym widoczny był panel od radia i wtedy postanowił go ukraść. Dodał, iż w celu kradzieży panela wybił kamieniem szybę od strony pasażera i opuścił posesję, na której zaparkowany był pojazd. Wyjaśnił ponadto, że w czasie, kiedy dokonywał kradzieży panela, czekał na niego P. wraz ze swoim kolegą. Dodał, iż po dokonanej kradzieży pokazał im panel, który wziął P. i wtedy zjawiała się policja. Nadto podał, iż na widok funkcjonariuszy policji P. odrzucił panel w krzaki. Wyjaśnienia te po zastanowieniu się postanowił zmienić w ten sposób, że podał, iż przedmiotowy samochód znajdował się na terenie posesji w której mieszkała dziewczyna P. i jego kolega D.. Dodał, iż postanowili ukraść panel z tego samochodu i ustalili wspólnie, iż P. z D. będą stali przy bramie wjazdowej na posesję i obserwowali teren czy inne osoby nie zbliżają się do niego, natomiast on dokona włamania i kradzieży panela.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. S. za częściowo zasługujące na wiarę odmawiając im waloru wiarygodności odnośnie okoliczności, iż to P. S. (1) odrzucił panel w krzaki, gdyż pozostaje to w sprzeczności z zeznaniami świadka P. S. (3), który stwierdził, iż panel odrzucił mężczyzna z widocznym brakiem lewej górnej kończyny tj. J. S. (k.28). W ocenie sądu J. S. chciał w ten sposób umniejszyć swoją rolę w popełnieniu przedmiotowego czynu. Podobnie sąd nie dał wiary wyjaśnieniom D. D. (1) odnośnie okoliczności, iż J. S. wybił szybę łokciem, gdyż ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego wynika, iż jest to mało prawdopodobne z uwagi na sposób produkcji szyb samochodowych tak, aby były odporne na przypadkowe uderzenia np. drobnych kamieni spod kół pojazdu. Powyższe wskazania pozwalają przypuszczać, iż do wybicia szyby musiał zostać użyty jakiś twardy przedmiot np. kamień. W pozostałym zakresie sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych uznając, iż są one logiczne i w miarę spójne, a nadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka P. S. (3).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. S. (3) i A. G.. P. S. (3) jest funkcjonariuszem Policji, który zrelacjonował okoliczności ujawnienia przestępstwa i zatrzymania oskarżonych, przy czym jest on osobą obcą zarówno oskarżonym jak i pokrzywdzonym, nie był zainteresowany wynikiem sprawy, a w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające powzięcie wątpliwości odnośnie bezstronności świadka. Natomiast A. G. wprowadzając jako pokrzywdzony był zainteresowany wynikiem tej sprawy, jednakże w swoich zeznaniach nie odnosił się w ogóle do sprawców, a jedynie zrelacjonował gdzie i kiedy zaparkował samochód oraz jakie powstały uszkodzenia.

Odnośnie wyjaśnień świadka P. S. (1) sąd częściowo przymiotem wiarygodności obdarzył składane w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnienia P. S. (1) biorącego udział w zdarzeniu, jednakże występującego w niniejszym procesie w charakterze świadka. Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom w części, w której przyznał, że to J. S. rozbił szybę i wyjął panel od radia z przedmiotowego pojazdu, a on wraz z D. D. (1) stali i pilnowali, żeby nikt tego zdarzenia nie zobaczył. W tym zakresie są one zbieżne z ustalonym przez sąd stanem faktycznym. Wyjaśnienia P. S. (1) odnośnie przebiegu całego dnia oraz jego życia rodzinnego nie miały znaczenia dla niniejszej sprawy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom świadka odnośnie okoliczności, iż nie miał on zamiaru dokonać włamania, gdyby bowiem tak było mógł odejść, trudno bowiem zdaniem sądu dać wiarę twierdzeniom świadka, iż obawiał się że koledzy go pobiją, zwłaszcza jeśli uwzględnić wynikający z opinii biegłych psychiatrów stan psychiczny D. D. (1) i brak części górnej kończyny u J. S..

Należy w tym miejscu nadmienić, iż widoczne w wyjaśnieniach oskarżonych oraz świadka P. S. (1) rozbieżności wynikają w ocenie sądu z okoliczności, iż sprawcy zostali zaskoczeni faktem zatrzymania ich przez funkcjonariuszy Policji praktycznie dopiero co po dokonaniu przedmiotowego czynu i nie zdążyli ustalić wspólnej wersji zdarzenia, aczkolwiek każdy z nich niewątpliwie stwierdził jedno: że czynu dokonali wspólnie i w porozumieniu, to znaczy, że uzgodnili wcześniej swoje role w procederze tzn. że J. S. dokona kradzieży z włamaniem a pozostałe osoby będą pilnowały, żeby nikt tego nie zobaczył.

Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby podważyć obiektywizm, fachowość i rzetelność sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłych psychiatrów K. M. oraz T. B. (k. 127 – 128 akt III K 2963/06). Opinia ta nie była przez żadną ze stron kwestionowana na jakimkolwiek etapie postępowania, a Sąd również nie doszukał się okoliczności mogących skutkować odrzuceniem tego dowodu z puli wiarygodnego materiału dowodowego.

Oceniając wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, przyjąć należy, iż wina D. D. (1) i J. S., w świetle art. 279 § 1 kk, nie może budzić żadnych wątpliwości.

Obu oskarżonym zostało zarzucone naruszenie art. 279 § 1 kk, przy czym w odniesieniu do D. D. (1) kwalifikacja ta została uzupełniona o przepis art. 31 § 2 kk ze względu na stwierdzoną przez biegłych lekarzy psychiatrów ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem przez tego oskarżonego. W ocenie sądu kwalifikacja ta została określona przez Prokuratora prawidłowo.

Warunkiem odpowiedzialności z art. 279 § 1 kk jest dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej (kradzieży), po uprzednim dokonaniu „włamania”, czyli pokonaniu istniejących zabezpieczeń, mających na celu właśnie zapobiegnięcie kradzieży przez osobę trzecią. W ocenie Sądu Rejonowego J. S. oraz D. D. (1), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz P. S. (1), umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, popełnili przestępstwo polegające na dokonaniu kradzieży panela od radia po uprzednim wybitciu szyby w samochodzie marki (...) o nr rej. (...). Co prawda rola J. S. w całym procederze kradzieży była większa, bowiem to właśnie on dokonał wybitcia szyby i kradzieży panela od radia, jednakże D. D. (1) współdziałał w ten sposób, iż pomagał mu przy dokonaniu przedmiotowego przestępstwa, ponieważ nie tylko razem z nim zaplanował wcześniej sposób działania, a także pilnował, aby kolega nie został przyłapany przez osoby postronne. Nie ulega również wątpliwości, że opisany powyżej zabór, poprzedzony został działaniami oskarżonych polegającymi na pokonaniu zabezpieczeń chroniących samochód przed dostaniem się do wnętrza niepowołanych osób. To znamię przestępstwa stypizowanego w art. 279 § 1 kk wyczerpane zostało poprzez wybitcie szyby w drzwiach samochodu.

Za popełnione przestępstwo Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu J. S. na mocy art. 279 § 1 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast oskarżonemu D. D. (1) na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk na okres 5 lat próby.

Orzeczenie o karze zostało wydane w oparciu o dyrektywy jej wymiaru zawarte w art. 53 kk oraz art. 58§1 kk. Za popełnienie zarzuconych oskarżonym czynów, groziła każdemu z nich kara pozbawienia wolności w zakresie od 1 roku do 10 lat. W ocenie Sądu Rejonowego, daje się dostrzec znaczne zróżnicowanie stopnia społecznej szkodliwości czynów obu oskarżonych, co skutkowało ostatecznie w wymierzeniu D. D. (1) kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem.

Zważyć należy, iż to J. S. wpadł na pomysł dokonania przedmiotowej kradzieży z włamaniem, nadto on zrealizował wszystkie czynności sprawcze pozostawiając kolegom role pomocnicze tj. stanie „na czatach”. Ponadto należy uwzględnić, iż oskarżony J. S. był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu – zarówno przed popełnieniem przedmiotowego czynu jak i po. Okoliczności te w ocenie sądu obciążają oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą sąd uznał przyznanie się do winy.

Odnośnie D. D. (1) zważyć należy, iż jego rola była dużo mniejsza niż J. S., który był „motorem” całego działania, okolicznością obciążającą była niewątpliwie uprzednia karalność, zważyć jednak należy, że jedno z dwóch skazań widniejących początkowo w karcie karnej uległo zatarciu, ponadto wyrok widniejący w karcie karnej zapadł w 2004r., co wskazuje, iż oskarżony dokonał pewnych pozytywnych zmian w swoim życiu i stara się unikać naruszania prawa, nadto jako okoliczność łagodzącą sąd wziął pod uwagę działanie w warunkach ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności.

W ocenie Sądu I instancji odnośnie D. D. (1) jak już nadmieniono powyżej istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, wobec czego na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. D. (1) kary pozbawienia wolności na okres 5 lat próby. Ponadto, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego D. D. (1) w okresie próby pod dozór kuratora, uznając, iż umożliwi to pełniejszy wgląd w zachowanie oskarżonego w okresie próby.

Ponadto sąd uznał za celowe zobowiązanie obu oskarżonych do częściowego naprawienia szkody. Na podstawie art. 72 § 2 kk sąd zobowiązał oskarżonego D. D. (1) do częściowego naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 325 złotych, oznaczając termin jego zapłaty do 2 lat od uprawomocnienia się orzeczenia. W stosunku do J. S. Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk nałożył obowiązek częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. G. kwoty 325 złotych.

Wynagrodzenie obrońcy z urzędu zostało ustalone na podstawie obowiązującego w tym zakresie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z uwzględnieniem ilości terminów rozpraw, w których uczestniczył obrońca z urzędu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonych w całości od ich ponoszenia, mając na względzie ich sytuację majątkową, zaś w przypadku oskarżonego J. S. dodatkowo rodzaj orzeczonej kary w niniejszym postępowaniu.